

MINNINGARHALD TEIRRA SJÓLATNU

Martin Restorff Jacobsen í Dómkirkjuni:

Sjógvurin er okkara náttúrliga umhvørvi

»Heystið er komið, og mong eru takksom fyri alt tað góða, ið eitt óförgloymandi vár, summar og nú heyst hava givið okkum. Men ikki øllum royndist árið væl. Kanska vanlukkan rámaði ella feigdin vitjaði, tá vit minst varaðu tað, og mongum verður árið standandi sum árið, tá ið vit mistu ein av okkara,« segði Martin Restorff Jacobsen m.a. í prædikuni í Dómkirkjuni í gjárkvøldið

Í gjárkvøldið var minningargudstænasta í Dómkirkjuni í sambandi við, at dagurin í gjár – allahalganna dagur – í Føroyum verður hildin sum minningardagur teirra sjólatnu.

Tað var Martin Restorff Jacobsen, prestur í Hvalvík, sum prædikaði útfra einum orði úr 14. kapitli í Mattheusar evangelium, sum snýr seg um ta ferðina, lærusveinarnir komu í ódnarveður á vatninum, og Jesus kom gangandi til teirra eftir eftir vatninum. Hetta var ta ferðina, Pætur gekk á vatninum.

»Hendingin, vit hoyra um, er jú vælkend her á landi. Sjógvurin er okkara náttúrliga umhvørvi sum hjallurin – vinurin, ið gav so nógv, men sum eisini so mangan royndist ein svikaligur vinur, ið tók tað dýrabæra, vit áttu,« segði Martin Restorff Jacobsen m.a.

Útróðarmenn

í bátinum

Hann tosaði eisini um ta kendu altartalvuna í Hovs kirkju, ið Jógvan Waagstein hevur málað frá hesi hendingini í tekstinum, har málarin letur bátin vera mannaðan við føroyskum útróðarmonnum í heimligum umhvørvi, vásklæddir at standa seg móti kulda og vætu.

Eisini nart hann við altartalvuna í Gjáar kirkju, ið Niels Kruse málaði:

»Tað sjáldsama og stuttliga við hesum málningi er, at vit fáa júst tað avmyndað á altartalvuni, sum vit siggja uttanum okkum, tá vit fara út úr aftur kirkjuni. Har liggur í ein landnýrðing Kallurin og so lítli báturin illa staddur í brotasjógv. So mangur bátur, ið gekk burtur um hesar leiðir.«

Víðari letur prestur hugan leitað til minnisvarðan við Gjógv, sum visir einkjuna við sínum tveimum fadirlæsu børnum.

Sonurin fylgja fetum faðirsins

Mamman og dóttirin royna eins og at hyggja burtur aðrar leiðir, orka ikki ella eru ov tungar at siggja sannleikan, sum hann er:

»Meðan sonurin á móðurarmi – hann hyggur bein frameftir, torir ella roynir at hyggja svikafulla vinin beint í eyguni, tí drongurin má ikki ræðast ella falla í fátt, hann verður jú noyddur at halda somu leiðir sum faðirin undan honum – Út at troyta havið og tess grunnar. Lívið má halda fram hóast alt – hjallurin má byggjast av nýggjum.«

Í prædikuni verður so farið til bønina.

»Aldurnaruttan um okkum siggja vit øll, alt tað sum hótir og ræðir okkum og vit kenna okkum so mangan smá og vesalig,« sigur Martin Restorff Jacobsen. »Men so er har eis-

ini nakað, ið eitur at venda sær til Jesusar – hansara, ið er sterkari enn hvør ein ódn, hótan ella figgindi.«

Havið ikki til longur

Móti endanum verður so m.a. nortið við orðini úr

Atli Dam á Sjómansheiminum:

Deyðin er ongantið útistongdur

Á Sjómansheiminum í Havn fyrrapartin í gjár talaði Atli P. Dam lögmaður.

Í talu síni nart hann m.a. við tann meldur, sum er í dagsins samfelag, har alt hevur so stóran skund, at eingin gevur sær stundir at steðga á, og øll mala um seg sjálvan, so gerandisdagurin gerst trengri og trengri og fevnir um færri og færri.

»Vit kunnu stongja so mongum úti, men deyðin er ongantið útistongdur – hann kemur og fer ikki tómhentur avstaðaftur,« segði Atli Dam m.a. »Meldur tekur av og kuldi legst á, og vit varmast, at lívið er eitt dýpi av dýrari tíð – og dýpið er eittans.«

Avmarkaða tíð tillutaða

Víðari vísti hann á, at hóast ein og hvør hevur fingið eina avmarkaða tíð tillutaða, og hesin lutur kann fella so ymiskt, so endurtekur lívið

seg, um enn korini broytast frá ættarliði til ættarliði:

»Lívið leggur stóra ábyrgd á okkum, tí vit liva ikki við okkum sjálvm, ella av okkum sjálvm. Deyðin er altíð persónligur og ger størsta skilnað í foldarlívi okkara – hann er lagnufelagsskapur okkara.«

Løgmaður undirstrikaði, at í øllum hesum ger tað seg galdandi, at lívið ikki stendur í stað, og at landsmenn okkara framvegis fara út í dagliga strevið, um tað so er á sjógv ella landi, inni ella úti:

»Tey eftirsitandi bera myndina av teim farnu víðari í hjarta sínum sum ein persónligur minnisvarði á leiðini framyvir. Latum okkum eisini vera varði hvør hjá øðrum – ein lívsvarði sum ber okkum um næstu sýnu,« endaði Atli Dam taluna á Sjómansheiminum.

hj.

Opinberingini um, at havið skal ikki vera til longur, men at Guð sjálvm skal búgva hjá menniskjunum.

Prædikuna endar Martin Restorff Jacobsen soleiðis:

»Eisini okkum og okk-

ara: »Harri, bjarga mær!« hoyrir hann og hann fer frá øllum sínum at bjarga okkum heim í tryggja havn, har eingir boðar bróta, men alt er dýrd og silvitni.«

hj.

Petur Martin Rasmussen á Sjómansheiminum:

Jesus sigur tað sama um okkum sum seg sjálvan

Seinni talarin á Sjómansheiminum í Havn fyrrapartin í gjár var dómprósturin Petur Martin Rasmussen.

Hann nýtti Matt. 5, 13-16 sum stóði undir taluni. Dómprósturin legði í taluni stóran dent á, at Jesus sigur tað sama um menniskjuni, sum um seg sjálvan:

»Tað er so ófatiligt, at tað, sum Jesus kann siga um seg sjálvan, tað sama sigur hann um okkum menniskju: Tit eru ljós heimsins og salt jarðarinnar. Sig tað við teg sjálvan, og hugsa samstundis um, at hetta segði hann við hesar menn, sum vit halda minningarhald um í dag.«

Hann segði, at vit sakt-

ans kunnu minnast øll, ið farin eru í farna árinum, hóast dagurin er halgaður minninum um teir sjólatnu.

»Tað sum vit fyrst og fremst skulu minnast tey fyrri, er at Jesus segði við tey: Tit eru salt jarðarinnar og ljós heimsins,« endaði Petur Martin Rasmussen.

hj.